

тения, Костенъ; послѣдното, днесъ село надъ Карнобадъ, е около голѣми и стари развалини. Софроний забѣлѣзва, че това село било едничкото въ Карнобашко, което до края на XVIII-я вѣкъ имало черква).

Види се, главно поради падането на градоветъ Месемврия, Анхияло, Айтосъ, Ктения, Русокастро и Ямболъ, още съ качването на Шишманъ II, боляритъ се подигатъ и го свалятъ, а на негово мѣсто избиратъ братовчеда му Иванъ Александръ¹⁾.

Сливенско прѣзъ врѣмето на Александра.

Още съ встѣпването си на прѣстола, Александръ потегля съ войска прѣзъ източния Балканъ и напада византийцитъ въ прѣвзетитъ отъ тѣхъ градове, между Сливенъ и морето. Повечето отъ тѣхъ, нѣкои съ сила или прѣдани доброволно, падатъ отново въ български рѣцъ²⁾. За тоя походъ се намиратъ слѣднитъ редове въ Орбини: *Gioanni Bulgaro occupa molti luoghi dell'imperio nella Tracia*³⁾. Между тѣй завладѣнитъ подбалкански градове трѣба да се разбиратъ не само споменатитъ отъ Кантакузина: Айтосъ, Русокастро, Ктения и Ямболъ, съ изключение на Месемврия, дѣто Андроникъ праща протостратора

¹⁾ Сждбата на Шишманъ II е интересна и ни дава образецъ на несравнимъ въ българската история авантюризмъ. Изгоненъ отъ България, скита се послѣдователно въ Пагуза, Италия, Русия, Византия и най-послѣ съ смъртъта на Александра идва въ България (1365 г.). Привлича маса народъ и повиква на помощ турцитъ, като опустошава околноститъ на Разградъ и изгаря Златица. Умира въ 1372 г., отровенъ отъ българската си държанка Дунава, подкупена отъ Иванъ Шишманъ. Къмъ послѣднитъ версии на Орбини и Лукари трѣба да се отнасяме острожно. Вѣроятно отъ него ще е останала италиянската титла Шишманъ (въ 1620 г. се чува *Marchesi di Sismano*). Това е допустимо и за туй, че Шишманъ II се оженва за дъщерята на неаполитанския кралъ Робертъ (Въ Неаполъ е билъ извѣстенъ подъ името *Lodouco (filio domini Imperatoris Bulgariae... nepoto nostro carissimo)*). Отъ 1371 г. дадената отъ Карла IV италиянска титла *Corsini*, се чува еднакво *Casigliano* и *Sismano*.

²⁾ За Александра споменува и Никифоръ Григорасъ, но по-подробенъ е Кантакузинъ.

³⁾ р. 458.